

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1987

Ἔτος ΛΖ'

Αριθ. Φύλλου 813

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα κἀνῆγγος 32

Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

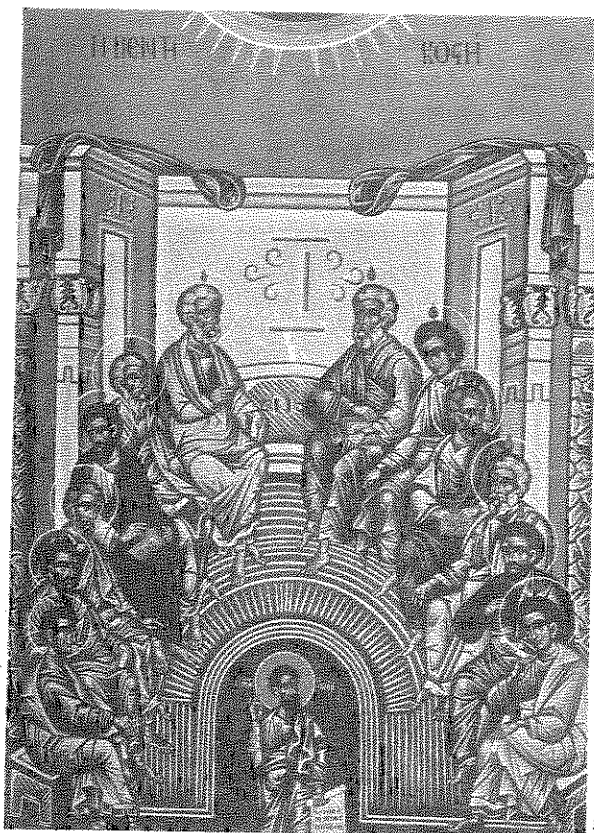
Ἦδη βαίνομεν, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, διὰ νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν Ἀγίαν Πεντηκοστήν, αὐτὴν τὴν ἑνδοξὸν καὶ πανεύφημον ἡμέραν, τῆς Γενεθλίου Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Βαβίδ· ὡς ψάλλει χαρμολύπῳς ἡ πᾶγκαλος Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ Πάνσεπτος Ἐκκλησία.

Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων, γραφεῖσαι διὰ χειρὸς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἶναι πλήρεις χάριτος καὶ συντριπτικῆς ἀκριβείας καὶ ἱστορικῆς τοποθετήσεως. Ὁ Κύριος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας «συναλιζόμενος» μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς θείας Του Ἀναλήψεως εἰς Οὐρανοῦς, τοὺς εἶπε νὰ ἀναμένουν ἑτέρας δέκα ἡμέρας (Ἡμέραι προσμονῆς) διὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Παρακλήτου. Αὐτὸς ὁ Παράκλητος θὰ τοὺς ἐπεσκίαζε καὶ θὰ τοὺς καθίστα «πανσόφους» διὰ τὸ ὑψιστὸν ἔργον τῆς ἀποστολῆς των ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὴν Σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτό, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, θὰ ἔδιδε εἰς ὅλους τὴν εὐλογίαν Τρι καὶ τὰς δωρεάς Του, διὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ πανισχύρους εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ ὄχι μόνον τῆς Ἰουδαϊκῆς κοι-

ωνίας, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου!

Καί, τῷ ὄντι, ὁ θεῖος Παράκλητος, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον «ἐπεφοίτησεν» ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἱερουσαλὴμ «ἔχριε» τοὺς τεταγμένους Ἀποστόλους, τὴν πανάγιαν Μητέρα τοῦ Κυρίου, ὅλας τὰς Μυροφόρους καὶ τοὺς ἑβδομήκοντα «πανσόφους» διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου.

Τὸ ἄφθονον καὶ πλούσιον δῶρον τῆς «πολυγλωσσίας» ποὺ ἐδώρησε εἰς αὐτοὺς, ἦταν τὸ ὄργανον, καὶ τὸ κυρίως ὄπλον, οὕτως εἶπεν, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ὠμίλουν, καὶ θὰ κατενόουν ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρει ἡ Γραφή 18 περίπου γλώσσας, ἀλλὰ διὰ αὐτοῦ τοῦ συμβολικοῦ ἀριθμοῦ ὑπονοοῦνται ὅλαι αἱ γλώσσαι τοῦ κόσμου. Ἐδῶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, διὰ νὰ καταφέρῃς νὰ μιλήσῃς ἢ νὰ γράψῃς μία γλῶσσα ἀκριβῶς, δὲ φθάνουν οὔτε 2 δεκαετηρίδες, καὶ αἱ γλώσσαι αἱ ὁποῖαι διενεμήθησαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, ἔδωσαν τὸ μοναδικὸν φαινόμενον τῆς ἀπολύτου πολυγλωσσίας. Τί θαῦμα ἐκπληκτικόν, πέραν νοῦν καὶ γνῶσιν. Δόξα τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ.

Διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ (λόγῳ ὑπερηφάνειας τῶν) ἐδόθη ἡ σύγχυσις τῶν γλασσῶν, καὶ τῆς ἀκαταληψίας, μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, τῶρα δὲ μέ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅλοι οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ ὑπερώῳ ὠμίλουν καὶ κατανοοῦν τὰ πάντα!! "Ὡς ἀφήσωμεν τὸν Θ. Λουκᾶν νὰ μᾶς ἐξιτορήσῃ ἓνα μέρος τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος Κεφ. Β' 1-6.

Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸ οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι καὶ ὠφθῆσαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσεί, πυρὸς ἐκάθισε τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέρας γλώσσας καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.....

Καὶ τότε ἐνδυναμωθέντες ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐξεχύθησαν σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐκήρυξαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐσταυρωμένον, ἀλλὰ ἀναστάντα, καὶ ἐσαεὶ μένοντα μετὰς μας, ὅτι εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς, Συνάναρχος μὲ τὸν Πατέρα του καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὁμοοούσιος καὶ σύνθρονος μὲ τὸν Πατέρα καὶ Πνεῦμα. "Ὅτι εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ ὄνομα Αὐτοῦ καὶ τοῦ

Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βαπτίζομεθα καὶ ἀποκτοῦμεν τὴν αἰώνιον Βασιλείαν, τῆς ὁποίας γινόμεθα γνήσια τέκνα τῆς Ἁγίας Τριάδος! Φοβερὸν τὸ ἄκουσμα, ἀλλὰ ἀληθὲς καὶ ἀτράνταχτον! Αὐτὸ τὸ κήρυγμα τὸ ἄκουσαν οἱ πολλοί, τὸ ἐδέχθησαν καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὰς ἁγίας δέλτους τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ κήρυγμα αὐτὸ ἦτο ἀναποσπάστως πλαισιωμένον ἀπὸ τὰ «σημεῖα καὶ τέρατα» (Ἰάσεις ἀσθενῶν καὶ ἀναστάσεις νεκρῶν) ποὺ ἐτέλουν οἱ Ἀπόστολοι, ἐν ὀνόματι μόνον Ἐκείνου, ἐξ οὗ ἔλαβον καὶ τὴν ἐντολήν.

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτὰ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» καὶ ἐβαπτίζοντο καὶ ὠμολόγουν Χριστόν, καὶ κατεγράφοντο εἰς τὰς Στρατιὰς τῆς Αἰωνιότητος.

Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ τὴν Γενέθλιον ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἔκαμεν τὸν Πέτρον νὰ βαπτίσῃ Τριαχιλίους ἐν Ἱερουσαλὴμ.

«Οἱ μὲν ἀσμένως (μετὰ χαρᾶς) ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὥσεί τριαχίλια» (Πράξ. 2-41).

Ἀλλὰ ἂς προσθέσωμεν ἐν ἀπλῇ μεταφράσει ὠρισμένα σημεῖα ἀπὸ τὴν ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν φύσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν Θεϊαν του προέλευσιν καὶ τὸ Ἡγεμονικὸν τῆς θεϊκῆς Του Ἐξουσίας.

Εἰρμός τοῦ Δ' τῆς Πεντηκοστῆς.

«Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι οὔτε ἄρχισε οὔτε θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον. Εἶναι αὐτὸ φῶς καὶ φωτίζει...

Εἶναι, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἄλλου δὲ ἐπισημαίνεται εἰς τὴν Α' Στιχολογίαν τῆς Τρίτης τῆς Πεντηκοστῆς. "Ὡς τὸ προσέξωμεν ἰδιαίτερως.

«Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω Πατρί καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐνὼν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ἰδιότησιν».

ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἶναι σαφὲς δι' ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συντάσσεται, συνδοξάζεται καὶ ἔχει τὸ ἴδιο ἀπαράλλακτο σέβας μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ὡς ἰσότημον.

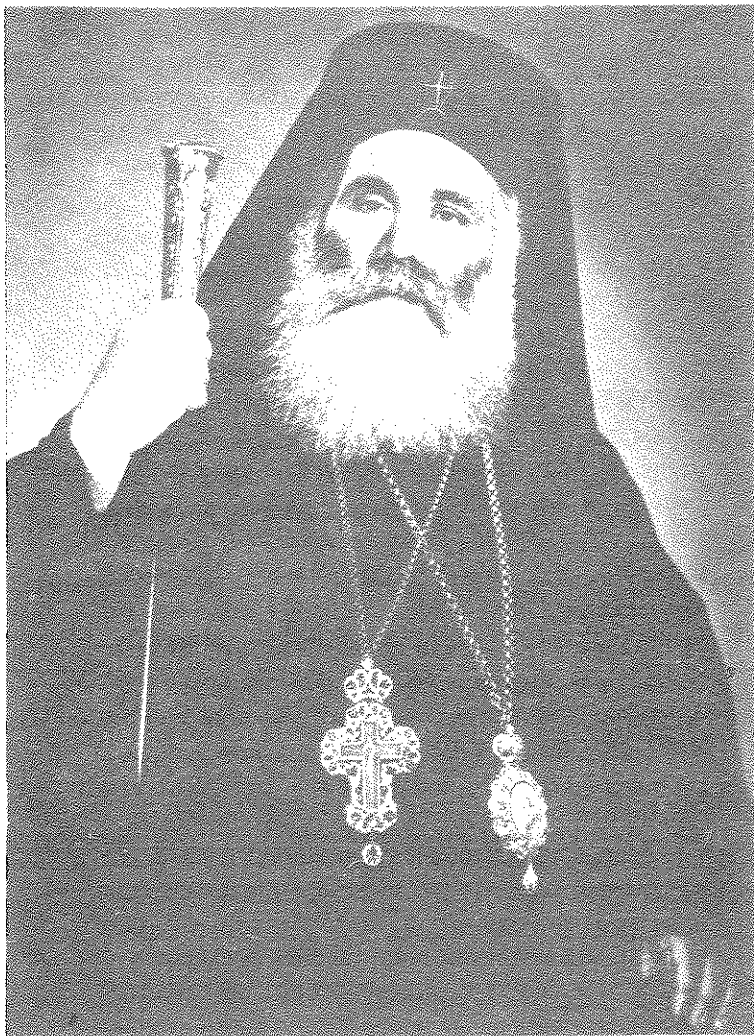
Πᾶσα ἄλλη ἐρμηνεία ἢ ἐκδοχὴ εἶναι ἀπορριπτέα, βλάσφημος καὶ μεστὴ πάσης αἰρέσεως.

Εἴθε ἡ δύναμις Του καὶ ἡ προστασία Του νὰ σκεπάσῃ καὶ χαριτώνει ὅλους ἡμᾶς εἰς τὴν ζωὴν μας.

Γ Ε Ν Ο Ι Τ Ο .

+ Φθιῳπίδος καὶ Θαυμακοῦ
Καλλίνικος

Ἐπὶ τῇ σεπτῇ ὀνομαστικῇ Ἑορτῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ. Γεροντίου

πάσι: ὡς Ἀρχιερέως, ὡς Μητροπολίτου τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, ὡς Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Συνόδου καὶ ὡς προεστώτος τῆς Σεβασμίας Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου.

Ἀλλὰ ἡ ἀγαθποιοὺς δραστηριότης του ἐπεκτείνεται καὶ πέραν τῶν καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν του καθηκόντων. Ἐντυχάνει ὡς γνωστόν, καὶ Πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῇ ὁμοθύμῳ ψήφῳ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐπιδεικνύων ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τούτου ἐν χρηστῇ διοικήσει.

Ἐν παντὶ ἐμπνευσμένος, ἐνθερμος ζηλωτὴς καὶ ἀγωνιστὴς τῆς ἀμωμῆτου Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν, μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου της, φωτισμένος, καλοκάγαθος καὶ συγκαταβατικός, ἐμπλεὺς κατὰ Θεὸν ἀγάπης, ἀκαταπόνητος καὶ πατριώτης φλογερός.

Ἰδοὺ διατὶ ἐπὶ τῇ σεπτῇ ἐπετείῳ τῶν ὀνομαστικῶν του, ἀγάλλονται οἱ πιστοὶ καὶ εὐχονται ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Χαρίζηται ἀμετάπτωτον κατ' ἄμφω ὑγείαν καὶ πᾶσαν ἐνίσχυσιν καὶ ἀρωγὴν, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον συνέχισιν τῆς ἐποικοδομητικῆς ποιμαντορίας του, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καὶ Πατρώας Εὐσεβείας.

Ἡ Ἐφημερίς ἡμῶν αἰσθάνεται ἰδιαίτεράν χαρὰν καὶ ἱερὰν ὑπερηφάνειαν, διότι οὗτος εἶναι ὡς προελέχθη, Πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ταύτην καὶ εἶναι ὁ ὑπεύθυνος τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς. Ἐξαιτεῖται δὲ τὰς πατρικὰς εὐλογίας τούτου.

Καὶ εὐχεται ἐκ βαθέων τὰ ἔτη του ὡς πλεῖστα καὶ εὐφρόσυνα καὶ ἀπὸ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος εὐλογημένα, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ δόξῃ αὐτῆς, τῆς Θεοστηρίκτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, τῆς Θεοτιμήτου Ἀδελφότητος τῆς Ἀγίας Μονῆς τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, καὶ ἐν γένει τῆς μαρτυρικῆς καὶ ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἐντυχάνει ἀληθῶς πολὺπειρον καὶ πολὺτιμον στέλεχος!

Ὁ γεραρὸς Ἱεράρχης ἡμῶν διὰ τῆς 45ετοῦς λαμπρᾶς καὶ ἀψόγου ποιμαντορίας του, ἐξ' ἧς ἡ 25ετής εἶναι ἀρχιερατικὴ, ἔχει κατακτήσει, τὴν ἀμέριστον ἀγάπην καὶ ἀπέραντον σεβασμὸν τῶν εὐσεβῶν καὶ γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν καὶ ἔχει ἐπιβληθεῖ εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐγκαυχῶνται ἐν Κυρίῳ, ὅτι τοιοῦτος ἔλαχεν αὐτοῖς Ἀρχιερεὺς καὶ Πνευματικὸς Ποιμὴν.

Καὶ δικαίως Διότι ἡ μακρὰ καὶ γόνιμος ἐκκλησιαστικὴ σταδιοδρομία του καλύπτει ὅλους τοὺς τομεῖς ταύτης καὶ ἀποτελεῖ τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ἐν

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*«Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος, ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια»
(Γαλ. Ε. 22).*

Πᾶς τις ὁ τολμῶν νὰ γράψῃ γύρω ἀπ' αὐτὴν τὴν θεϊκὴν Παρουσίαν ἐπὶ τῆς Γῆς, διακατέχεται ἀπὸ φοβερὸν καὶ συντηρητικὸν «δέος», πῶς νὰ ἐπιληφθῇ, νὰ χαράξῃ ὀλίγας γραμμὰς διὰ τὸ Πανάγιον καὶ Τελεταρχικὸν θεῖον Πνεῦμα καίτοι, πολλὰς φορές μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐνώπιόν του, ὄχι μόνον Βιβλικὰς περιπτώσεις καὶ τεκμηριώσεις, ἀλλὰ καὶ Πατερικὰς γραπτὰς σαφεῖς μαρτυρίας.

Αἱ ἡμέραι ὅμως ποὺ διερχόμεθα, εἶναι τῆς παρουσίας τοῦ Τρίτου προσώπου τῆς Παναγίας Τριάδος καὶ οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς Αὐλὰς τοῦ Κυρίου, δηλ. ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μένουν τῷ ὄντι κατάπληκτοι μπρὸς στὰ «ὀρώμενα», ἐν αὐτῇ. Εἶναι ἀδύνατον διὰ τὸν καθένα ποὺ ἔχει ἐντοπίσει καὶ «διακρίνει» τὰς δωρεὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὁ ὁποῖος «ἐθίζει» νὰ γράφῃ, νὰ μὴ διαπιστώσῃ, πῶς ὅσαιδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ θεολογικαὶ του γνώσεις, ἢ ὁμιλεῖ ἀπὸ καθέδρας καθαρῶς «θεολογικῆς» νὰ μὴ εὐρίσκεται σὲ πλήρη ἀμηχανία νὰ συντάξῃ ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον, ἐμπρὸς στοῦ τέλειον, τὸ ἀπροσπέλαστον καὶ Ἁναφές θεῖον Πνεῦμα.

Φυσικὰ ἡ στήλη αὐτή, ἀρχομένη νὰ γράψῃ, θὰ προσπαθῇ, ἐριδομένη κυρίως ἀπὸ τὰς γνώμας καὶ μαρτυρίας τῶν ἐνδόξων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, νὰ συλλέξῃ, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, ὠρισμένας ἐννοίας, ὅσον εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν, νὰ γίνῃ ἡ πρόσψαυσις τῆς φύσεως αὐτῶν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μᾶς παρακινεῖ νὰ πράξωμεν οὕτως, εἶναι ἡ Ἱερά. Ὑμνολογία μας, ἡ ὁποία μᾶς «καθοδηγεῖ» διὰ τὴν ἐπιχειρουμένην καταγραφὴν. Ὡς ἀφήσωμεν ὅμως τὰς γνώμας καὶ τὴν καθοριστικὴν γραμμὴν τῶν Πατέρων καὶ ὥς τολμήσωμεν νὰ χαράξωμεν ὀρισμένα, τὰ ὁποῖα σὰν «πάγκοινα» χαρίσματα, δίδονται εἰς τὸν ἀξίως φέροντα τὸ ὄνομα Χριστιανὸς τὸν βεβαπτισμένον, καὶ μὲ τὴν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀξιοθέντα.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἐφ' ὅσον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴμεθα βεβαπτισμένοι καὶ ἐχρίσθημεν, ἔχομεν μίαν μικρὰν «πρόσβασιν» καὶ ὤθησιν διὰ νὰ τὸ ἀποτολήσωμεν. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ τρόπον

δυναμικόν, καὶ ἐπὶ ἀρκετὰς δεκαετίας γνωριμία μας καὶ ἐπαφὴ μετὰ ἱερὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν, Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Τὰς ὑποκειμενικὰς καὶ βιωματικὰς θέσεις θὰ τὰς ἀφήσωμεν εἰς τὸ περιθώριον. διὰ νὰ ἀσχοληθώμεν τί ἀκριβῶς παρατηροῦμεν εἰς τοὺς ἄλλους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐτοὶ ποὺ «ἐχαρίσθησαν» μὲ ἀφθότους δωρεὰς τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἀπὸ ὅσα ἀναγράφει ὁ Θ. Παῦλος πρὸς Γαλάτας διὰ τὰς δωρεὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ἀναφέρωμεν μερικὰς ἐξ αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς λέγομεν ἀνωτέρω εἶναι χαρίσματά Του, καὶ ὡς ἀρχίσωμεν πρῶτον μὲ τὴν Πίστιν. Θὰ ὁμιλήσωμεν πρῶτον δι' αὐτὴν ποὺ ἔχουν πολλοὶ χριστιανοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ναί, πλείστοι ἀδελφοὶ εἶναι κεχαριτωμένοι καὶ κεκομισμένοι μὲ αὐτὴν τὴν ὑψίστην δωρεὰν «Ζέοντες τῷ Πνεύματι, ἀπὸ μικρῶν ἕως βαθυτάτων γερατειῶν, εὐρίσκονται μέσα στὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε προσευχόμενοι εἴτε ἐπιτελοῦντες ἔργον ἐν αὐτῇ.

Ὅλοι μας, ἔχομεν ἐπισημάνει αὐτὸ τὸ πανάγιον δῶρον, καί, χαίρεσαι νὰ τοὺς βλέπεις κατέχοντες αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρόν! Εἶναι θησαυρὸς διότι μὲ «ὀθνείαν ἀλλοίωσιν» εἶναι κεκοσμημένοι.

Καὶ ἐρχόμεθα εἰς μίαν ἄλλην μεγάλην ἀρετὴν τὴν Ἀγάπην, ἡ ὁποία ἔχει φωλιάσει μέσα στὴν καρδίαν τῶν πιστῶν. Τὸ βλέπομεν αὐτό, καθημερινῶς ἐν τῇ Χριστιανικῇ κοινωνίᾳ. Ὅλοι τοὺς συμπεριφέρονται πρὸς τοὺς συνανθρώπους τοὺς μ' αὐτὸ τὸ ὑπερέκκοσμον καὶ θεῖον δῶρον. Ἀγάπη, ἀκληνὴς καὶ βεβαία, ἡ ὁποία φθάνει νὰ συγχωρεῖ τοὺς πάντας, ἀσχέτως προσωπικῶν ἐπιδράσεων καὶ ἀντεγκλήσεων τῶν ἄλλων πρὸς αὐτοὺς.

Αὐτοὶ ἀγαποῦν καίτοι πολλὰς φορές ἐκακολογήθησαν ἢ καὶ ἐσυκοφαντήθησαν. Αὐτοὶ ἀταλάντευτοι ἀγαποῦν ὅλους. Καὶ ἐρωτῶμεν. Ποῖος ἐπέφερεν αὐτὴν τὴν ψυχικὴν ἀλλαγὴν τῶν συνανθρώπων μας; Εἶναι ἀδύνατον σὲ ἀπιστοῦσαν καρδίαν νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ φαινόμενον τῆς πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀγάπης!

Ἄλλη δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ Ἀλήθεια ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὸ στόμα των. Δὲν γνωρίζουν αὐτοὶ τί θὰ πῇ ψέμμα, ἀλλὰ ἄκρως φιλαλήθεις καὶ χωρὶς ταλαντεύσεις ἀπορρίπτουν πᾶν τὸ μὴ ἀληθές. Ρίψατε μιὰ ματιὰ πόσοι ἐκ τοῦ

πληρώματος της 'Εκκλησίας εύρισκονται σ' αὐτὴν τὴν μακαρίαν κατάστασιν τοῦ καθαροῦ ἀψευδοῦς λόγου. Θὰ βρῆτε πολλοὺς! Ποιὸς εὐλόγησε τὰς εἰσόδους καὶ ἐξόδους, ἐν τῷ στόματί των; Ποιὸς ἄλλος, παρὰ ὁ κύριος δωρεοδότης, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὥστε νὰ πολιτεύωνται μὲ χρησότητα καὶ ἀγαθοσύνην;

Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον. νὰ καταγράψωμεν ὅλας τὰς δωρεάς, ὥς κάμωμεν μόνον μνεῖαν τῆς Χαρᾶς. Καὶ αὕτη ἡ ὑψίστη δωρεὰ εὐρίσκεται ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Χριστιανῶν. Εἶναι ἡ χαρὰ ἡ πλήρης ἡ «πεπληρωμένη», ἡ ὁποία ἐξόχως ἐμφανίζεται ἐν ταῖς καρδίαις των.

Αὐτὴν τὴν δωρεὰν τὴν βλέπομεν καθημερινῶς στὰ πρόσωπα τῶν πιστευόντων. Ἡ καρδιά των εἶναι παράδεισος εὐλογίας καὶ χαρᾶς, προοίμιον τῆς ἀπείρου χαρᾶς καὶ εὐλογίας τὴν ὁποίαν θὰ κληρονομήσουν ὡς Υἱοὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Δὲν θὰ προχωρήσωμεν νὰ καταγράψωμεν ἄλλας δωρεάς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διότι καὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος εἶναι ἀνεπαρκεῖς.

Καὶ ἐρωτῶμεν ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, ὁ μὴ ὦν ἐν Κυρίῳ, βεβαπτισμένος, εἶναι ἐμπλουτισμένος μ' αὐτὰς τὰς θείας δωρεάς; Σ' αὐτοὺς ὑπάρχουν μόνον καὶ κυριαρχοῦν ἀντίρροποι καταστάσεις: Μῖσος, λύπη, πόλεμος, ψεῦδος, κακοήθεια καὶ τὰ τοιαῦτα, ποὺ ἀπ' αὐτὰ εἶναι τελείως ἀπηλλοτριωμένοι οἱ φέροντες γνησίως τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ.

Αὐτὰ τὰ χαρίσματα ὅπως ἀναφέρομεν εἶναι ἐκδηλα καὶ πασίφανη μόνον δι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Αὐτὸ ποὺ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός, ἐν Υἱῷ ἀναπαύεται καὶ δι' Υἱοῦ ἀποστελλόμενον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἶναι Συνάναρχον μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Εἶναι ὁμοούσιον μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Ἰσότημον μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Ἀλλὰ διὰ τὴν θεῖαν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ διὰ περισσοτέραν θεολογικὴν κατάρτισιν, ὥς ἀφήσωμεν τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ἀνατρέχοντες εἰς τὰ Δογματικά του.

«Εἶναι Δύναμις ποὺ ἔχει προσωπικὴν ὑπαρξιν, ὁμοίαν μὲ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Λόγου, δύναμις ποὺ ἔχει ζωὴν, θέλησιν προσωπικὴν κίνησιν, ἐνέργειαν, δύναμις ποὺ πάντοτε θέλει τὸ ἀγαθὸν καὶ διὰ κάθε σκοπὸν ἔχει βοηθὸν τῆς θελήσεως τὴν δυνάμιν τῆς, καὶ δὲν ἔχει ἀρχὴν οὔτε τέλος. Διότι ποτὲ δὲν ἀπουσίασεν ὁ Λόγος ἀπὸ τὸν Πατέρα,

οὔτε τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Λόγον (Οὔτε γὰρ ἐνέλειψε ποτὲ τῷ Πατρὶ λόγος, οὔτε τῷ λόγῳ Πνεῦμα).

Προτοῦ ὅμως προχωρήσωμεν εἰς ὀρθὰς καὶ πλήρεις ἐκτιμήσεις ἄλλων Πατέρων ὥς σταθῶμεν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ Στιχηρά ἰδιόμελα τοῦ Δ' Ἦχου τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃ τὰ ὦτα μας μὲ θεῖαν ἀγαλλίασιν:

«Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἦν μὲν αἶψι, καὶ ἔστι καὶ ἔσται οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλὰ αἶψι Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον Ζωὴ καὶ ζωοποιοῦν Φῶς καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται καὶ Υἱὸς δοξάζεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος.»

Καὶ ὥς ἀναδιφήσωμεν τί μᾶς λέγει ἡ Σάλπιγξ τοῦ Πνεύματος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἰς τὸν λόγον του «περὶ Πεντηκοστῆς»:

Τὸ γὰρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἦν αἶψι, καὶ συνῆν τῷ Υἱῷ ἐν τῷ Πατρὶ. Πῶς γὰρ ἂν ἦν Πατὴρ καὶ νοῦς ἄναρχος, χωρὶς Υἱοῦ καὶ Λόγου συνανάρχου; Πῶς δ' ἂν ἦν Λόγος αἰδῖος, χωρὶς συναιδίου Πνεύματος; Ἦν οὖν αἶψι καὶ ἔστι καὶ ἔσται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συνδημιουργοῦν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ κατὰ καιρὸν τὰ δημιουργηθέντα, καὶ συνανακαίνιζον τὰ παραφθαρέντα, καὶ συνέχον τὰ διαμένοντα πανταχοῦ παρόν, καὶ τὰ πάντα πληροῦν, καὶ τὰ πάντα διέπον καὶ ἐφορῶν·

Καὶ περαίνοντες τὰ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὥς ἀκούσωμεν τί λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, δι' Αὐτὸ «ὅλων ἐκάστου παρόν καὶ ὅλον ἀπανταχοῦ ὄν, ἀπαθῶς μεριζόμενον καὶ ὁλοσχερῶς μετεχόμενον, κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος, ἥς ἡ χάρις τῷ ἀπολαύοντι ὡς μόγῳ παρούσα καὶ γῆν ἐπιλάμπει καὶ θάλασσαν καὶ τῷ ἀέρι ἐγκέκραται».

Ἄς παρακαλέσωμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνθέρμως, νὰ σταθῇ ὁ Ρυθμιστὴς καὶ Φωτοδότης τῆς ὄντως, δυσκόλου ἐποχῆς, τὴν ὁποίαν διατρέχομεν Γένοιτο.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ἀνακοίνωσις

Παρακαλοῦμε οἱ ὀφείλοντες ἀκόμη τὰ Ἡμερολόγια τοῦ ἔτους 1987 νὰ σπεύσουν νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς λογαριασμοὺς των. Εὐχαριστοῦμε.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τῶν ἀγόντων τὴν ἱερὰν μνήμην των τὴν 21ην Μαΐου νὰ μᾶς ἐνδυναμώσουν ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ ἀξιωθῶμεν, πρεσβείαις των, τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας.

Ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία μας, γεραίρει τὴν μνήμην των καὶ λαμπρύνεται ἐπὶ ἐνδόξῳ πανηγύρει ταύτῃ ἀγαλλομένη μετὰ τῆς Ἐπουρανίου, διότι αὐτοὶ οἱ θεῖοι πάνσεπτοι Γίγαντες τῆς πίστεώς μας, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ διὰ τῆς ἀγίας των ζωῆς ἐδόξασαν τὸν Κύριον καὶ τὴν Παντάνασσαν Μητέρα Του.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἦταν υἱὸς τῆς εὐσεβοῦς Ἑλένης ἐκ τῆς Δρεπάνης τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, Βασιλέως τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἐν τῇ Δύσει (Γαλλίας, Ἰσπανίας καὶ Ἀγγλίας) Εἶχε, παιδιόθεν τὴν καλὴν ἀγωγὴν ἀπὸ τὴν σεμνὴν ὡς εἶπομεν μητέρα του, καὶ παρ' ὅλο τὸ γεγονὸς ὅτι ἀνετράφη ἐν Ρώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βασιλέως Γαλερίου Μαξιμιανοῦ, σχεδὸν ὡς ἐγκάθειρκτος, παρέμεινε ἠθικῶς ἀνεπίληπτος, ἀκμάσας καὶ διακριθεὶς περὶ τὴν Στρατιωτικὴν Ἐπιστήμην. Γρήγορα ὁ νέος Κωνσταντῖνος κατέστη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος ὀνομαστὸς τόσον διὰ τὴν σωματικὴν διάπλασιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν του καλλιέργειαν καὶ εὐθύτητα.

Ἐφ' ὅσον ὁ Κωνσταντῖνος «προώρισται ἐκ κοιλίας μητρὸς του» νὰ καταστῇ ἐπίσημος Ἅγιος κατῴρθωσε θαυματουργικῶς, νὰ ἀποδράσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν πατέρα του Κωνσταντῖνον τὸν Χλωρὸν ἐν Ἀρλεάτῃ. Ἐκεῖ ἐνισχυμένος πλέον στρατιωτικῶς, ὠδευσε πρὸς τὸν Γαλέριον στὴν Ρώμην καὶ τὸν κατενίκησε, ἐνισχυθεὶς Οὐρανόθεν ἀπὸ τὸν περίλαμπρον Σταυρὸν τὸν ὁποῖον εἶδε ἐν μεσουρανήματι: «ΕΝ ΤΟΥΤΩ, ΝΙΚΑ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΟΥ», ὅπερ καὶ ἐγένετο, διότι μὲ τὸν Σταυρὸν ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἐπετέλεσε θαύματα, διότι, ὅσα σὸς ἔκτρατεῖς καὶ ἄν ἐπεχείρησε, ἐστέφοντο ὅλοι ἀπὸ ἐπιτυχίας.

Μετά τὰς περιλάμπρους νίκας προσετέθη εἰς τὸ ἐνεργητικόν του καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τῷ 313 μ.Χ. ποὺ ἀνεκήρυσσε τὸν Χριστιανισμὸν ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ Κράτους, καταργῶν οὕτω τὴν εἰδωλολατρείαν. Εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἐνδόξους πράξεις τῆς ζωῆς του.

Ἡ τριακονταετὴς Βασιλεία του, ὑπῆρξε καρποφόρος καὶ Ἀγία, διακαίως δὲ ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνηγόρευσε Ἅγιον διότι ὅλοι αἱ πράξεις του ὑπῆρξαν ἐνηρμονισμέναι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁρισμένοι ἐνέργειαι του, ὡς ἀνωτάτου Ἀρχοντος καὶ Δικαστοῦ, ἴσως νὰ «ἐπικρίνωνται» ἀπὸ τοὺς Ἀρνητάς, ἀλλὰ ὁ νόμος τῆς ἀπολύτου Δικαιοσύνης, σὰν ἀνωτάτου Δικαστοῦ, ὥριζε ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ λάβουν χώραν.

Ἡ συγκληθεῖσα παρ' αὐτοῦ τῷ 325 μ.Χ. Σύνοδος ἐν Νικαίᾳ, τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, εἶναι αὕτη ἡ ὁποία μᾶς ἔδωσε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας καὶ ἡ τριετής διάρκεια της, ἐν Νικαίᾳ ἔφερε τοὺς ἀγλαώτερους καρπούς. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κων/νος σὲ ἀπλὸ ἔδρανο, μετὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, διηύθυνε τὴν Ἀγίαν Σύνοδον αἱ ἀποφάσεις δὲ αὐτῆς εἶναι καὶ θὰ μένουν ἱστορικαὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἐκεῖ, διετρανώθη, τὸ Ὁμοούσιον τοῦ Λόγου μετὰ τοῦ Πατρὸς του, καὶ κατεδίκασε ἡ Σύνοδος τὸν Ἀρειὸν ὁ ὁποῖος διησχυρίζετο ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι «κτίσμα». Ἡ Αἰωνία καταδίκη συνοδεύει τὸν αἵρεσιάρχην Ἀρειὸν.

Κοντὰ στὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἡ Μητέρα του Ἑλένη, αὕτη ἡ πονεμένη, Μητέρα, πλήρης ἐλεημοσυγιῶν καὶ ἔργων, ἡ δὲ Ἱστορία τῆς ἐπιφυλλάσει τὴν εὐρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ ἡμερῶν Ἀρχιερέως Μακαρίου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἐκοιμήθη εἰς τὸ Δρέπανον τῆς Βιθυνίας καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ Ἐκκλησία τὴν τιμᾷ ὡς Ἰσαπόστολον μαζὺ μὲ τὸν ἐνδοξὸν υἱὸν της Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος προέκρινε τοῦ λοιποῦ τὸ Βυζάντιον ὡς πρωτεύουσαν τοῦ κράτους καὶ ἔκτοτε, ἀπώλεσεν τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόματος καὶ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ ὡς Κωνσταντινουπόλις, ἡ ὁποία ἀφιέρωθη εἰς τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Τὸ ἀόργητον τοῦ ἀγίου χαρακτῆρος του εἶναι ἔκδηλον εἰς ὅλας πράξεις του. Ὄταν, ποτέ, τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι βάνδαλοι κατέστρεψαν τὴν προτομήν του, χαριτολογῶν ἔδειξε, ὅτι δὲν ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του καὶ ἄφηκε τοὺς βανδάλους ἀτιμώρητους. Τὸ πρᾶον τῆς ὑψηλῆς του φυσιογνωμίας τὸ βλέπομεν εἰς τοὺς στασιάζοντας Ταιφάλους

(ἐν Μ. Ἀσία). Ἐσυγχώρησε αὐτοὺς καὶ ἀπέλυσε χωρὶς χρονοτριβήν, τοὺς ἀδίκως συκοφαντηθέντας τρεῖς Στρατηγούς του. Εὐκολος ὁ Κωνσταντῖνος νὰ συγχωρῇ καὶ νὰ δίδῃ ἄφεσιν, ὅπως ὁ Κύριός του.

Δικαίως ἡ Ἱστορία τὸν ἀποκαλεῖ Μέγαν διότι ὡς λέγουν οἱ σχολιασταὶ ὁμιλοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ κατορθώματά του ἰδιαίτερως δέ:

α) Τὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων περὶ καταργήσεως τῆς εἰδωλολατρείας.

β) Ὁ Κωνσταντῖνος ὑπῆρξε ἀήττητος, εἰς ὅλας τὰς πολεμικάς του ἐπιχειρήσεις.

γ) Ἡ τριακονταετής βασιλεία του εὐδόκιμος καὶ

ἐπιτυχὴς εἰς ὅλους τοὺς πολιτικούς καὶ κοινωνικοὺς τομεῖς.

δ) Ἡ ἐν Νιακαία Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἡ δογματίσασα τὸ ὁμοούσιον τοῦ Πατρὸς μετὰ τοῦ Υἱοῦ.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος βαπτισθεὶς εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα πανάσπιλος καὶ ἐτάφη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ποὺ ἔκτισε καὶ τὸν ἐκόσμισε μὲ τὰ σκηνώματα τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Ἀποστόλων.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ὁσῖος Θεόδωρος ὁ Ἁγιασμένος

Θεία καὶ σεβασμιωτάτη ἀγία προσωπικότης Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Ἁγιασμένος ὁμόσκηνος καὶ ὁμοδίαιτος μὲ τὸν Μεγάλον Παχώμιον, ἐορτάζει σήμερον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ μας τὴν 16ην Μαΐου φέρει τὸν ἐπίδοξον τίτλον τοῦ «ἡγιασμένου» τὸν ὁποῖον ἔχαρισε ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Εἶναι τῷ ὄντι ὑψηλὴ μορφὴ καὶ ἀγία, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ σκῆνωμά του διεφυλάχθη διὰ μέσου σχεδὸν δύο χιλιετηρίδων ἀνέπαφον, εἶναι, πηγὴ θείων θησαυρισμάτων διὰ νὰ κάμωμεν χρῆσιν τοῦ εὐστόχου χαρακτηρισμοῦ ποὺ δίδουν οἱ Βιογράφοι διὰ τὴν ζωὴν τῶν Μεγάλων Ἀγίων μορφῶν τὰς ὁποίας τιμᾶμε.

Ἐπειδὴ, στόχος τῆς Ἐφημερίδος εἶναι νὰ φέρωμεν εἰς τὸ ἅγιον προσκῆνιον σὰν ἐπίσημον λύχνον ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ὅπως λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Κεφ. 5.15, ἔτσι καὶ σήμερον διὰ τὸν Ἅγιον ἀποτολμῶμεν αὐτὸ τὸ ἐγχείρημα. Μικροὶ ἐμεῖς ἀλλὰ παμμέγιστος ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ ἡγιασμένος, ὁ ὁποῖος ἤκμασε κατὰ τὸν 4ον μ.Χ. Αἰῶνα. Νέος, σεμνός, φιλακόλουθος, σώφρων καὶ νηστευτής, ἐδοκιμάσθη πρῶτον χρονικὰ ὅπως ἀρμόζει καὶ κατόπιν ἔλαβεν τὸ Σχῆμα τοῦ Μοναχοῦ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀγίου Παχωμίου τοῦ Μεγάλου.

Κατέστη ὁ γνήσιος ὑποτακτικός, καὶ ἐφαρμόζων τὰ τῆς θείας ὑπακοῆς ὑπηρετήσεν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου ἀποτελῶν «ζῶν παράδειγμα πρὸς μίμησιν». Διήλθεν προθύμως ὅλους τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας τῆς μοναχικῆς ζωῆς, μιμούμενος τὸν μέγαν διδάσκαλόν του, τὸσον εἰς τὸ μέτρον τῶν

νηστειῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, «ἐφ' ὅσον μόνον ἀνά δύο ἡμέρας ἔτρωγεν καὶ μόνον μίαν φοράν, κολάζων τὴν σάρκα καὶ προγυμναζόμενος».

Βλέπων ὁ Ἅγιος Παχώμιος τὴν προκοπὴν καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου, τὸν ἔβαζε νὰ κατευθύνῃ ἓνα μέρος τῆς πολυπληθοῦς Λαύρας, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τὴν φροντίδα ὅλων. Αὐτό, ὑπακούων ὁ Ἅγιος Θεόδωρος δὲν τὸ ἐδέχθη «προθύμως» διότι ἐφοβεῖτο τὴν οἴησιν, ἡ ὁποία ἐμφωλεῖ εἰς τοιοῦτου εἶδους διακρίσεις, ἐκτὸς βέβαια καὶ τῆς «ζηλοτυπίας» τῶν ἄλλων, ἡ ὁποία ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, Ἐπίσκοπος Εὐχαΐτων εἰς τὸ Θεοτοκάριον, ὅτι «ἅπτεται καὶ τῶν ἀρίστων». Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ δαίμων, ὁ φοβερός λῦκος τῆς ἀνομίας, ἐνσπείρει εἰς τὰς καρδίας, ἔστω καὶ τῶν ἐκλεκτῶν, αὐτὸ τὸ μικρόβιον! Ἄς προφυλαχθῶμεν, διότι εἶναι «δεινὸν» νὰ μὴ ἐφαρμόσωμεν τὸ «νὰ χαίρεσαι μετὰ χαιρόντων καὶ νὰ κλαίῃς μετὰ κλαιόντων», ὅπως ἀναφέρει ὁ Θ. Παῦλος Ρωμ.

19.15.

Καὶ ἄς ἀναφέρωμεν ἓνα παράδειγμα ποὺ ἀναγράφει ὁ Βιογράφος του: καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀξιοσημείωτον.

» Ὁ ἅγιος Παχώμιος ἐπρόσταξεν τὸν Θεόδωρον νὰ «διδάξῃ» τὴν ἀδελφότητα, ναὶ μὲν νεώτερος κατὰ χρόνους, ἀλλὰ πλέον φρόνιμος καὶ συνετώτερος τῶν γερόντων

» Τινὲς τῶν γερόντων, ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς συνάξεως, μετέβησαν εἰς τὰ κελλία των. Τούτους ἠρώτησεν ὁ Ἅγιος Παχώμιος, διατί ἐγκατέλειπαν

τὴν διδασχὴν καὶ ἀνεχώρησαν. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. Διατί ἀνέθεσες εἰς ἓνα παιδίον νὰ διαδάξῃ τοὺς γέροντας; Ὁ δὲ ὁσὶος ἐστέναξε καὶ εἶπεν: Οὐαί, εἰς σὲ σὰς ταλαίπωροι διότι διὰ μίαν ὥραν ἐζημιώθητε ὅλους τοὺς κόπους σας, ἔνεκα τῆς πολλῆς σας ὑπερηφανείας καὶ ἐπάρσεως, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ὁ Ἐωσφόρος ἐξέπεσε. Δὲν ἠκούσατε τὴν Γραφὴν, ἣτις λέγει «Βδέλυγμα Κυρίου πᾶς ὑψηλοκάρδιος καὶ ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται; Δὲν ἐγκαταλείψατε τὸν Θεόδωρον, ἀλλὰ ἀπεμακρύνθητε ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐστερήθητε τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Μάθημα συντριπτικὸν τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐμβάλλῃ ὅλους μας σὲ σοβαροὺς συλλογισμοὺς.

Ἦναγκάσθημεν νὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον κείμενον, διὰ νὰ καταδείξωμεν τὴν ὑψίστην μορφήν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ δεχθῶμεν πόσον πρέπει νὰ προσέχωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τὰ τοιαῦτα «δεινὰ» ποὺ ἐνσπείρει ὁ Σατὰν ἐν τῇ καρδίᾳ διὰ νὰ μᾶς κατακρημνίσῃ καὶ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν δι' ἁγιασμὸν καὶ σωτηρίαν.

Ὁ δὲ ὑπομνηματογράφος τοῦ μηνὸς Μαΐου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀναφέρει:

«Τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰθιόπων (δαιμόνων) διακόψας μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς ἰδρώτων ἐπὶ τὰ βραβεῖα διαβαίνει, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐξ ἀνθρώπων ἀποδιώξας».

Μ' ἄλλα λόγια:

«Ἀφοῦ μὲ τοὺς ἀγῶνας τοῦ κατέκοψε τὰς κεφαλὰς τῶν Δαιμόνων, πηγαίνει τώρα διὰ τὰ ἄνω βραβεῖα, ἐφ' ὅσον ἀπεδίωξε κάθε ἀνθρώπινον πάθος καὶ ἀσθένειαν ἐκ τῆς ζωῆς του.

Ἐκοιμήθη ὁ ὁσὶος ἐν εἰρήνῃ πλήρης χρόνων καὶ ἐτάφη ἐκεῖ ποὺ ἦτο καὶ ὁ Ἅγιος Παχώμιος παραμένοντα τὰ λείψανα αὐτῶν ἠνωμένα καὶ ἀχώριστα, ὅπως ἦσαν ἐν τῇ ζωῇ μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Ἄς δεηθῶμεν τοὺς Ἁγίους νὰ μᾶς ἀξιώσουν καὶ ἐμᾶς τοὺς ὑποτροπιάζοντας καὶ μένοντας ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, νὰ ἰδῶμεν τὰ χαροποιὰ καὶ ἀκτινοβολοῦντα πρόσωπα αὐτῶν κατὰ τὴν θείαν παλιγγενεσίαν.

Γένοιτο

+Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ὁ Ὅσιος π. ἡμῶν Γερόντιος ὁ Ἀγιαννανίτης

Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἑορτάσῃ ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας τὸν Ὅσιον Γερόντιον Ἡγούμενον Μονῆς Βουλευτηρίων τῆς Ἁγίας Ἀννης.

Σκόπιμον εἶναι ἡ στήλῃ αὕτη νὰ «κρατήσῃ» τὴν πέννα τῆς διὰ νὰ ἐκθειάσῃ τὴν θείαν καὶ ἀπαστράπτουσαν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Γεροντίου, τοῦ συστήσαντος τὴν Σκήτην τῆς Ἁγίας Ἀννης.

Τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα δι' αὐτὸν δὲν ἐμφανίζουν οὔτε πατρίδα, οὔτε κοσμικὸν ὄνομα, ἀλλὰ, προφανῶς νέος ὑπάρχων, ντύθηκε τὸ ἅγιον σχῆμα τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Φύσις ἀνήσυχος καὶ δημιουργικὴ εὖρε γαλήνιον λιμένα καὶ ὡς μόνον διέξοδον τὴν εὐλογίαν νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸν Θεὸν του, ἀλλὰ ἐντρυφῶν, τὸ πλεῖστον, εἰς τὰς διηνεκεῖς εὐχὰς πρὸς τὴν Ἐφορον, Φρουρὸν καὶ Προστάτην τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ἠρύετο καὶ τὴν δύναμίν του.

Προσετέθησαν εἰς τὸ μικρὸν ἀρχικῶς ποίμνιον καὶ ἄλλοι μὲ τὸ τίμιον σχῆμα καὶ ἔτσι ἐσχημάτισεν τὴν πρώτην μοναστικὴν κοινωνίαν, ἀσχολουμένην κυρίως μὲ τὸ θεῖον ὄρωρ τῆς προσευχῆς.

Ἀλλὰ ἡ παράλιος περιοχὴ τῶν Βουλευτηρίων, λόγῳ τῆς ἀπειλῆς τῶν πειρατῶν ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Ἄθω καὶ τῶν συνεχῶν «δηλώσεων» καὶ ἀρπαγῶν τῶν φτωχῶν των ὑπαρχόντων τοὺς ἐξεδίωξε πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ μὴ εὐκόλως προσιτὰ σημεῖα, καὶ ἐκεῖ ἱδρυσαν τὴν πρώτην πενιχρὰν καλύβην των. Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἀσφαλεῖς μὲν ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς, ἐστεροῦντο ὕδατος καὶ ἔπρεπε νὰ προσφύγουν εἰς τὴν Τροφὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ὕδρευσιν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου. Γνώστης ὁ Ἅγιος Γερόντιος τῆς παντοδυναμίας τοῦ Ὑψίστου, ἔκαμεν ἔργον νυχθήμερον τὴν προσευχὴν πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον. Ζῶντες ἐν ἀγνείᾳ καὶ προσευχῇ ἔτυχον οὐρανίων χαρισμάτων, καὶ ὑπακούουσα ἡ Τροφὸς τὰς προσευχὰς τῶν τέκνων τῆς τοὺς «προσεπόρισε» ὕδωρ ζῶν.

Φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ποὺ νὰ σκάψῃ αὐτὸς καὶ ἡ συνοδεία του καὶ ἐκεῖ εὖρον ὕδωρ «ἀλλόμενον» καὶ ἀναβλύζον» καὶ ἐκάλυψαν τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματός των. Ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπίνῃ πλεονεξία ἐκτὸς τῆς ἐπαρκείας τοῦ ἀτομικοῦ των ὕδατος προφανῶς ἐγκα-

ταλείψαντες την θείαν «άλουσίαν» ἤρχισαν νὰ πλένουν καὶ τὰ ἐνδύματά των, καὶ δι ἄλλας σωματικές των ἀνάγκας.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, βλέπουσα τὴν πλεονεξίαν των, διότι περιεσπάσθησαν εἰς περιττὰ πράγματα, τοὺς ἀφῆρεσεν αὐτὸ τὸ θεῖον οὐράνιον «δῶρον», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέφερεν κατώδυνον λύπην εἰς τὸν Θεῖον Γερόντιον καὶ τὴν συνοδείαν του. Νηπι-κὸς πατήρ ὁ Γερόντιος ξαναζήτησε ἀπὸ τὴν Ἐφορον ὕδωρ πρὸς πόσιν καὶ τὴν κάλυψιν ἁμεσῶν προσω-πικῶν ἀναγκῶν καὶ συντήρησιν. Ἡ Κυρία Θεοτόκος ὑπακούουσα τοὺς ἔδωσε ἐκ νέου τὸ ὕδωρ. Ἡ πηγὴ αὕτη παραμένει εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μέχρι καὶ σήμερον, ὡς πηγὴ Θεοῦ Γεροντίου, μήκους δύο ὀργυῶν καὶ βάθους τριῶν σπιθαμῶν ζωντανὸν τεκμήριον τοῦ θαύματος τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Γερόντιος εἰς βαθὺ γῆρας καὶ προσετέθη μεταξύ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἀγίας

Ἀννης ἀφήνων εἰς ἡμᾶς τὸ ὑψηλὸν δίδαγμα τῆς διηνεκοῦς δεήσεως πρὸς τὸν Ὑψιστον, ἐφαρμό-ζοντες τὸν κανόνα τοῦ Θεοῦ Παύλου (Α΄ Τιμ. 5.17).

» Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε καὶ οὕτω ἀποφεύ-γομεν τὴν ἔφοδον τοῦ πειρασμοῦ, διότι εἶναι τῆς πᾶσι γνωστὸν ὅτι τότε μόνον καθίσταται ἀδύνατος ὁ πειράζων ὅταν βλέπει τὸν ἄνθρωπον ἐν διηνεκεῖ ἐνώσει μετὰ τοῦ Κυρίου του.

Καὶ ὅπως ὁ Κύριος ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Μαθητάς Του εἶπε:

«Τὸ εἶδος τοῦτο (δαιμόνων) δὲν ἐξέρχεται παρὰ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία» οὕτω ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Γερόντιος ἐφαρμόζων τὴν Κυριακὴν ταύτην ἐντολὴν ἐξωλόθρευσεν τὰς φάλαγγας τῶν δαιμόνων.

Εἴθε νὰ τύχωμεν καὶ ἡμεῖς ἐλέους παρὰ τοῦ Παντοκράτορος, μεσιτεῖα τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ εὐχαῖς καὶ πρεσβεῖαις τοῦ ἐγκωμιαζομένου Ὁσίου Πατρός.

Ὁ Ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου ἐν Χαλκίδι, πλασιούμενος ἀπὸ τοὺς ἱερομονάχους π. Γεράσιμον καὶ π. Τιμόθεον.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΟΧ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΚΕΥΤΛΙΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ
Γενικόν Ταμείον της Εκκλησίας ΓΟΧ
Ελλάδος της 31-12-1986

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

I ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΝ

α' Ταμείον 1263.156
β' Τράπεζαι 866.138

II ΠΑΓΙΟΝ

α' Ακίνητα 18745.963
β' Εξωδα - Έμλη Εἶδη 946.400
γ' Μηχαναὶ Γραφείου 13.980
δ' Ἐργαλεία - Τυπογραφείου 20.270
ε' Βιβλιοπωλείον - Βιβλιοθήκη 13.760

III ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

α' Υπόλοιπα Διακρίαι Γερών Ναυῶν 1.170.255
β' Χρεώσται - Συνδρ. Προβ. Λόγοι 2315.025
γ' Γραμμάτια Εἰσπραυτέα 100.000
δ' Ἐρχο λαβ. 2278.205
ε' Ταμείον Παραυατάθ. Δανείων 91.200

IV ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ

α' Κηρός 1500500
β' Ημερολόγια 321510
29646362

I ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

28.594.906

II ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΛΟΓ/ΜΟΙ

α' Προβ. Πιστωτ. Λόγοι 54100
β' Προμηθευταὶ 192089
γ' Ἐξυήσεις 134800

III ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

670.467

29646362

ΑΝΑΛΥΣΙΣ

ΜΕΡΙΔΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

ΧΡΕΟΣΙΣ

31-12-1986

ΧΡΗΣΕΩΣ

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

α' Δαπάναι Λειτουργίας Γερών Ναυῶν - Διοικήσεως Αρχ. 2.839.486
β' Δαπάναι δις χειρήσεως καὶ » 1.917.079
γ' Πάγια Βοηθήματα Αναξιοδότητων Αρχ. 248.900
δ' Περιοδικῶν Διασκέδα - Σουλιά, Ἐκδηλώσεις Γενικά Ἐξοδα καὶ » 818.978
ε' Φόροι Δημοσίου » 264.711
ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ » 670.467
6759621

Μικτὰ ἔσοδα παροίσης χρήσεως, ἐν διαφόρων ὁγκῶν ἢτοι Κυροῶν λήσεων, Δεσμοφορίας, δωρεῶν Ἐνοικίων καὶ Αρχ. 6759621

6759621

ὁ Πρόεδρος
Μητροπολίτης
Πειραιῶς
Γερόντιος

ὁ Γενικός Γραμματεὺς
Μητροπολίτης
Πειραιῶς
Εὐδύμης

ὁ Ταμίας
Μητροπολίτης
Πειραιῶς
Ζαφάνος

ὁ Διαχειριστής
Αρχ. Σέλλας

ὁ Λογιστής
Θεὸς Μαρτύρης

Ἔκθεσις Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς

Πρὸς τὴν
Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ΟΙ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ:

1. Καβακίδης Μακάριος Ἀρχ.της
2. Αυγουλέας Μιχαὴλ Λαϊκὸς
3. Χαλβατζῆς Χρῆστος »

Ἀποτελοῦντες μέλη τῆς ὑπὸ Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 26.3.1986 (ν. ἡμ.) ἐκλεγείσης τριμελοῦς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, προέβημεν, κατὰ τὴν 20ὴν Μαρτίου ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 10ην π.μ. τοῦ ἔτους 1987, εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διαχειριστικῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1986, συνάγοντες τὰ κάτωθι:

Διὰ τὸν ἔλεγχον ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἅπαντα τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεως καὶ ἐντάλματα πληρωμῆς, μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν στοιχείων τούτων, ἐξωταμειακὰ στοιχεῖα, ὡς τιμολόγια ἐπὶ πιστώσει, λογιστικὰ σημειώματα κ.τ.λ. τῆς ἐλεγχομένης διαχειριστικῆς περιόδου τοῦ ἔτους 1986, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ κάτωθι Λογιστικὰ Βιβλία.

1ον Ἡμερολόγια Ταμείου, ἐπὶ πιστώσει πράξεων, Συγκεντρωτικὸν Γενικὸν Καθολικόν, Ἀναλυτικὰ Καθολικά, ὡς καὶ ἀποθήκης τοιαῦτα κ.τ.λ.

2ον Ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ ἔτους 1987

3ον Ὁ Ταμειακὸς Ἀπολογισμὸς τοῦ ἔτους 1986

4ον Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου

5ον Βιβλίον Πρακτικῶν Γενικῶν Συνελεύσεων.

Κατόπιν τοῦ ἐλέγχου ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω, διεπιστώσαμεν ὅτι, ἅπασαι αἱ εἰσπράξεις τοῦ ἔτους 1986, ἐνεργηθεῖσαι βάσει τῶν δελτίων Γενικῶν Εἰσπράξεων (6298-6500 καὶ 1-14) ἀνῆλθεν μετὰ ὑπολοίπου τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1986 εἰς Δρχ. 11.918.943 αἱ δὲ ἐνεργηθεῖσαι πληρωμαὶ βάσει τῶν ἐνταλμάτων πληρωμῆς (6.286-6.500 καὶ 1-73) καὶ τὴν αὐτὴν περίοδον ἀνῆλθεν εἰς Δρχ. 10.656.787.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει διὰ τὸ ἔτος 1986 ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ Δρχ. 670.467 ἥτοι

Διάφορα Ἑσοδα Δρχ. 6.759.621

Διάφορα Ἐξοδα Δρχ. 6.089.154

Καθαρὸν πλεόνασμα Δρχ. 670.467

Αὔξησις τῆς περιουσίας τὸ 1986 Δρχ. 670.467

Ἀξία ἀκινήτων ὡς ἀναγράφεται στὰ Συμβόλαια Δρχ. 18.745.963

Συντάξεις, πάγια βοηθήματα ποὺ ἐδόθησαν Δρχ. 248.900.

Τὸ τηρούμενον Λογιστικὸν σύστημα «Διπλογραφικὸν ἀποτελεῖ ἀσφαλιστικὴν δικλείδα ἐναντίον παντὸς ὅστις ἤθελε διανοηθεῖ νὰ ζημιώσῃ τὸ Γενικὸν Ταμεῖον. Ἡ νοικοκυροσύνη, ἡ τάξις, ἡ ἐνημερότης τῶν βιβλίων μᾶς ἐπροξένησαν καλὴν ἐντύπωσιν.

Ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων Δρχ. 18.745.963, εἶναι ἡ ἀναγραφομένη εἰς τὰ Συμβόλαια μὴ ἀναπροσαρμοσθεῖσα εἰς τὰ σημερινὰ δεδομένα, διότι δὲν ὑποχρεούμεθα εἰς τοῦτο ὡς Σωματεῖον μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος. Κατὰ τὸ ἐπισκοπούμενον ἔτος συνεκεντρώθησαν 1679 kgp Ἀπόκληρον παρ' ὅτι ὀρισμένοι Ἐκκλησῖαι δὲν ἔστελναν ὡς π.χ. ἡ Ἀγία Παρασκευὴ κ.λ.π. Τὸ ἀπόκληρον ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ τὸν μονιδικὸν ἴσως πόρον τοῦ Σωματείου μας. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ καθήκον της νὰ προτείνῃ.

Τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν διαχειρισθέντων Οἰκονομικὰ τοῦ Σωματείου μας κατὰ τὸ ἔτος 1986, ἀπὸ πάσης εὐθύνης.

Θὰ ἀποτελοῦσε μεγίστην παράλειψιν καὶ ἴσως στεροῦσε τοὺς διαχειρισθέντας τοὺς Λογαριασμοὺς ἐσόδων - ἐξόδων ἐξ ἑνὸς δικαίου τμήματος, ἔαν μᾶς διέφευγεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ἔργον τούτων. Διότι εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ οἰκονομικὴ διακίνησις ἐξεταζομένη λεπτομερῶς εὐρέθη καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν της ἀνταποκρινόμενη πρὸς λογιστικὰ πρότυπα Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ Νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὁ δὲ ἀριστοτεχνικὸς συνδιασμός τῶν οἰκονομικῶν σκελῶν ἐσόδων - ἐξόδων, καὶ ἡ ὀρθολογικὴ διάθεσις τῶν ἐξόδων μας, πείθει διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπευθύνων.

Οὐδεμία σπατάλη χρήματος παρετηρήθη τὰ δὲ πραγματοποιηθέντα ἔξοδα ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα. Ἡ μετ' ἐξαιρέτου ζήλου, ἀφοσιώσεως καὶ εὐσυνειδησίας ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων των, τοῦ ἐκλεκτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ Γραφεῖα, ἡ ἀρτία ὀργάνωσις τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸ ἀκέραιον ἦθος αὐτῶν ἐπιβάλλει τὴν ἀπονομὴν δικαίου ἐπαίνου, διὰ τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ὅπως ἐκφράσῃ μεθ' ἡμῶν.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 20ῃ Μαρτίου 1987

Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

ΟΙ ΥΒΡΙΣΑΝΤΕΣ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ ἀρχὰς τοῦ παρόντος, εἰς τὸ χωριὸν Φοῦρνοι τῆς νήσου Σάμου ἦτο εἰς Ἱερεὺς γέρων εἰς τὴν ἡλικίαν, ὁ ὁποῖος ἔμενε μαζί μέ τὴν Πρεσβυτέραν του εἰς τὴν μικρὰν κατοικίαν των.

Ἀπὸ νεότητός του ὁ Ἱερεὺς οὗτος ἠγάπα τὸν οἶνον καὶ ἐν ὧσιν εἶχεν ἰδικόν του ἔπινεν εἰς τὸν οἶκον του, ὅταν δὲ ἐτελείωνεν ὁ ἰδικός του ἐπήγαινε εἰς τὴν «ταβέρνα» καὶ ἔπινε. Πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν ἐτῶν παρερχομένων, καὶ εἴτε τοῦ σώματος γηράσσαντος εἴτε τοῦ στομάχου πάσχοντος καὶ εἰς τὸν λεγόμενον ἀλκοολισμόν φθάσαντος, καὶ ὀλίγον οἶνον καὶ ἐὰν ἔπινε ἐκυριεύετο ὑπὸ τῆς μέθης, καὶ μάλιστα, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν ταβέρναν εἰς τὸν δρόμον ἔπιπτε, ἔμενε ἀρκετὴν ὥραν ἀναίσθητος, ἐξηπλωμένος εἰς τὸν δρόμον, ἕως ὅτου ἤρχετο εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἐσηκώνετο καὶ ἐπήγαινε εἰς τὸν οἶκον του. Ὅσοι ἀνθρωποὶ ἔβλεπον τὸν Ἱερέα των οὕτω μεθυσμένον οἱ μὲν ἐλυποῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἕτεροι δὲ ὠνείδιζον αὐτόν.

Μίαν νύκτα καθ' ἣν εἰστρέφων ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τῆς ταβέρνας (ὡς συνήθως) ἔπεσε κάτω καὶ ἔκειτο ἀναίσθητος, ὁκτῶ νέοι περιπατοῦντες, — διὰ πολλοστήν φοράν — εἶδον τὸν Ἱερέα κάτω κείμενον καὶ ἐσηκώσαν τὴν γνώμην νὰ καθυβρίσουν αὐτόν. Συνεφώνησαν ὅλοι εἰς τὴν γνώμην αὐτὴν καὶ ἀπεφάσισαν, τὴν ἐπομένην νύκτα νὰ ἔχουν ἑτοιμα ὅλα τὰ χρειάζόμενα διὰ τὸ καταστρωθὲν σχέδιον. Τὴν ἐπομένην λοιπὸν ἀπελθὼν ὁ Ἱερεὺς εἰς τὴν ταβέρναν, πίων καὶ μεθύσας, ὡς ἐπροχώρησεν ἡ νύκτα ἐκίνησε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκον του μὲ παραπατήματα (ὡς οἱ πάντες γνωρίζομεν) μεθυσμένου ἀνθρώπου.

Παρακολουθοῦντες οἱ νέοι ἐκεῖνοι, ὡς εἶδον αὐτόν ὅτι ἔπεσεν, ἐπλησίασαν, τὸν ἄφησαν ὀλίγον καὶ ὅταν οὗτος ἐκυριεύθη ὑπὸ ὕπνου βαθέος ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου αὐτῶν. Εἰς ἑξ αὐτῶν τοῦ ἀφῆρεσε τὸ καλυμμαύχιον καὶ ἄλλος τοῦ ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἓνα σαρίκιον. Ἄλλος τοῦ ἔβγαλε τὸ ράσον καὶ ἄλλος τὸ ζωστικὸν καὶ τὸν ἄφησαν μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ παντελόνι. Ἄλλος τοῦ ἔκοψε τὰ μαλιά, ἄλλος τὰ γένεια καὶ ἄλλος ἐπῆρε αἰθάλη (καπνιά) καὶ τοῦ ἤλειψε τὸ πρόσωπον ὅλον. Καὶ τέλος ὁ ὀγδοὸς ἔλαβε τὰ ἀφαιρεθέντα καὶ τὰ ἔρριπεν εἰς τόπον ἄβατον. Κανεῖς δὲν εἶδε τοὺς

νέους αὐτοὺς εἰς τὴν πράξιν των αὐτὴν οὐδὲ ὁ Ἱερεὺς ἀντελήφθη οὐδέν· καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐκίνησε διὰ τὸν οἶκον του ὡσὰν νὰ ἡσθάνθη ὅτι κάτι τοῦ ἔλιπε, ἀλλ' οὔτε ἡ μέθη τοῦ εἶχε φύγῃ τελείως οὔτε τὸ σκότος τοῦ ἐπέτρεπε διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον του καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν. Ἡ Πρεσβυτέρα ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἀνώγειον καὶ ἀκούσασα τὸν κτύπον ἤνοιξε τὸ ἄνωθεν τῆς θύρας παράθυρον καὶ ἠρώτησε ποῖος εἶναι. — «Ἐγώ, παπαδιά ὁ παπᾶς». Ἐκείνη, κύψασα ἐκ τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τοῦ δωματίου τῆς εἶδε τὸν ἰστάμενον κάτωθεν οὕτω κατάμαυρον καὶ παράξενον ἐνδεδυμένον καὶ ἐτρόμαξεν, ἐφοβήθη καθυπερβολὴν καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ φωνάζῃ. — «Ὁχι, δὲν εἶσαι ὁ παπᾶς μου, εἶσαι ὁ Σατανᾶς καὶ ἦλθες νὰ μοῦ κάμῃς κακὸ! Μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, Σατανᾶ· Χριστέ μου, Παναγία μου σκέπασέ με». Ὁ Ἱερεὺς ἐπέμενε νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν καὶ νὰ λέγῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι, μέχρις ὅτου μὴ γενόμενος πιστευτὸς ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ προσευχὰς δογματικὰς ὁμολογῶν τὴν προσκύνησιν τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τότε καταπίεσθη ἡ Πρεσβυτέρα, ἔλαβε φῶς ἀπὸ τὴν κανδήλα μὲ χονδρὸν κερί, κατέβη τὴν σκάλα καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν βλέπει τὸν Ἱερέα τῆς εἰς τὴν ἀθλιωτάτην ἐκείνην κατάστασιν. — «Σύ», τοῦ λέγει, «εἶσαι ὁ παπᾶς μου;» Καὶ ποῦ τὸ ράσον σου; ποῦ τὰ μαλλιά σου καὶ τὰ γένεια σου; Τί φορᾶς εἰς τὸ κεφάλι σου καὶ τί μαῦρον σκοτεινὸν πρόσωπο εἶναι τοῦτο; Ποιοὶ σοῦ ἔκαμαν αὐτὸ τὸ κακὸ;» Τότε ὁ Ἱερεὺς ἀντελήφθη τὸν φοβερὸν ἐμπαιγμὸν ὅπου τοῦ ἔκαμαν οἱ ἀνθρωποὶ, πόνεσε ἡ ψυχὴ του, ἔβγαλε βαθὺν ἀναστεναγμὸν καὶ εἶπε ταῦτα: «Ὁ Θεὸς ἃς ἴδῃ τὴν θλίψιν μου καὶ ἃς τιμωρήσῃ τοὺς ὑβριστὰς μου».

Πέρασε πολὺς καιρὸς, ἴσως καὶ ἓν ἔτος καὶ ὁ Ἱερεὺς δὲν ἐνεφανίσθη εἰς οὐδένα, ἡ Πρεσβυτέρα του ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἄρρωστος, καὶ ὁ λόγος ἦτο διότι τὰ κομμένα μαλλιά καὶ γένεια δὲν ἦτο δυνατόν εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν νὰ γίνουν γρήγορα. Κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἠκούσθη ὅτι εἰς νέος τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τι ὕψους καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον νεκρός. Παρ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας ὅπου ἐγιναν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψουν, ἂν αὐτὸ ἦτο ἀτύχημα ἢ

αυτοκτονία. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἄλλος νέος τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἔπεσεν εἰς βαθὺν λάκκον καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον ἕτερος νέος ἐκεῖ ὅπου ἐπότιζε τὸν κῆπον ὠλίσθησε, ἔπεσεν εἰς πολὺ νερὸ καὶ ἐπνίγη. Μετὰ τοῦτον ἄλλος νέος ἐφονεύθη ἐξ ἀπροσεξίας ἐνὸς κυνηγοῦ!!

Οἱ Φουρνιῶται ἀνεστατώθησαν ἅπαντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, διότι ἔβλεπον ὀλοκάθαρα ὅτι αὐτὸ ἦτο ὀργὴ Θεοῦ καὶ ἔτρεχαν δεξιὰ - ἀριστερὰ ἐρευνῶντες νὰ μάθουν ποῖα τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης συμφορᾶς εἰς τοὺς νέους. Εἰς ἐκ τῶν «ὀκτώ» ἀπεφάσισε καὶ διέλυσέ τὸ «μυστήριον» τοῦτο, ὡμολόγησε τὴν πράξιν καὶ ὕβριν εἰς τὸν Ἱερέα, κατωνόμασε τοὺς συνενόχους καὶ ἐφανέρωσεν - εἰς ἔκπληξιν πάντων - ὅτι καὶ οἱ τέσσαρες οἱ μυστηριωδῶς προσποθανόντες ἦσαν ἐκ τῶν «ὀκτώ»! Τότε, οἱ γονεῖς τῶν «τεσσάρων» τῶν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἄλλοι γέροντες ἐκάλεσαν τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς καὶ τοὺς παρεκίνησαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Ἱερέα νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ νὰ ζητήσουν συγχώρησιν. Ἐπῆγαν, τοὺς ἐδέχθη ὁ Ἱερεὺς, τοὺς ἐσυγχώρησε καὶ ἀνέγνωσε τὴν Συγχωρητικὴν εὐχὴν διὰ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ ὁ Θεὸς καὶ ἔφυγαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοῦ Ἱερέως. Πλὴν, ἀλλοίμονον, ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ δὲν κατεπραῦνθη, ἡ τιμωρία συνεχίσθη καὶ οἱ ἐπίλοιποι τέσσαρες οὕτω βιαίως καὶ παραδειγματικῶς ἀπέθανον καὶ συνεπληρώθη ἡ ταλαίπωρος ὀκτὰς τῶν ὕβριστῶν.

Ταῦτα ἤκουσα ἀπὸ τὸν σεβ. Γέροντά μου Χρυσόστομον Μοναχὸν ἐκ Σάμου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς τὰ ἤκουσεν ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ χωρίου Φοῦρνοι ὕστερα ἀπὸ χρόνια, διότι καθ' ὃν καιρὸν συνέβαινον ταῦτα ὁ Γ. Χρυσόστομος, πιθανόν, ἦτο ἀγέννητος.

Παρομοίαν ἱστορίαν εὐρίσκομεν εἰς τὸ βιβλίον τὸ καλούμενον «Ὁδηγὸς» τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου (8ος μ.Χ. αἰών). Λέγει λοιπὸν ὁ Ἅγιος:

«Καὶ γὰρ οἶδα ἐγὼ τινὰ πνευματικὸν ἄνδρα, πολλοὺς ὠφελούντα διὰ λόγου καὶ βίου, ὃν τινες ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας φθονήσαντες καὶ διαλοιδόρησαντες, πολλοὺς ἀπέκοψαν καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς ὠφελείας ἀπεστέρησαν. Καὶ δὴ μετὰ ταῦτα νοήσαντες τὴν τοῦ Διαβόλου πλάνην καὶ μετανοήσαντες αὐτῷ καὶ συγχώρησιν παρ' αὐτοῦ λαβόντες, ὕστερον οἱ μὲν ἐδαιμονίσθησαν, οἱ δὲ πειρασμοῖς διαφόροις καὶ κινδύνοις περιέπεσαν ὑπὲρ τοῦ κρίματος, οὗ (τοῦ ὁποίου) τοὺς πολλοὺς ἐσκανδάλισεν. Εἰκότως οὖν ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος· ὁ ταρασσὼν ὑμᾶς, αὐτὸς βαστάσει τὸ κρίμα, ὅστις ἂν εἴῃ».

Φοβηθῶμεν ἀδελφοὶ καὶ φύγωμεν μακρὰν ἀπὸ τοῦ κρίναι καὶ κατακρίναι τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ. Οὔτε διὰ χειρῶν, οὔτε διὰ γλώσσης, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ τῆς διανοίας ἐπιτρέπεται εἰς οἰονδήποτε νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σωφρονίζῃ τοὺς Ἱερεῖς. Μόνον οἱ Ἐπίσκοποι κρίνουν τοὺς Ἱερεῖς καὶ τοὺς Ἐπισκόπους ἡ ἱ. Σύνοδος. Ἄλλ' ἴσως ὁ Ἱερεὺς ἢ ὁ Ἐπίσκοπος νὰ εἶναι κακός, ἀξιοκατάκριτος καὶ πολλῆς καὶ μεγάλης τιμωρίας ὑπόδικος, ἢ καὶ ὡς προαναφερθεῖς, μέθυσος. Ἄν τὸν ἀγαπᾷς κάμε προσευχὴν δι' αὐτόν, διὰ νὰ τὸν φέρῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον καθὼς ἑκεῖνος γνωρίζει. Ἄν βλάπτῃς ἀπὸ αὐτὸν φεῦγε μακρὰ, μὴ τὸν συναναστρέφῃς. Ἄν δὲν βλάπτῃς πλησίαζε μόνον διὰ τὴν ἀνάγκην. Καὶ ταῦτα, ἂν εἶσαι κατὰ πάντα βέβαιος ὅτι ὁ Κληρικὸς αὐτὸς δὲν εἶναι καλός. Ἄν ἐξ ἀκοῆς ἐπληροφορήθῃς κάτι ἐναντὶον Κληρικοῦ μὴ πιστεύσῃς, διότι ἡ συκοφαντία εἰς τὰς ἡμέρας μας εὐρίσκεται εἰς μεγάλην ἀκμὴν. Εἰσῆλθον δὲ εἰς τὸν Κλῆρον καὶ ἄνθρωποι ἄσχετοι μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, μόνον διὰ ἐπάγγελμα. Εἰσῆλθον καὶ ἄλλοι «βαλτοὶ» διὰ νὰ ἀτιμάσουν τὸ καλὸν ὄνομα τῶν Ἱερέων, νὰ ρυπώσουν τὸ τιμημένον ράσον καὶ νὰ σκανδαλίσουν τοὺς πιστοὺς νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅθεν ὡς σοφοὶ πρὸς τοὺς ἔξω καὶ πρὸς τοὺς ἔσω καὶ πρὸς πάντας περιπατεῖτε, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ.

Ἱερομ. Ἀθανάσιος Α. Κατσουνωτός
Ἐσφιγμένιτης

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα π. Γεώργιον Σμυράκην, προϊστάμενον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης Πειραιῶς, ὅπου ἐφημερεύει ἐπὶ πολλοὺς ἑνιαυτούς, καὶ μέλους τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου μας, εὐχόμεθα ἐτηλήρη ἐργασίας καὶ δραστηριότητος. Ὁ πατήρ Γεώργιος ἀόκνως προσφέρει τὰς καλὰς του ὑπηρεσίας εἰς δόξαν τῆς Παναγίας Τριάδος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

Στο βιβλιοπωλεῖον «ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ» Γερανίου 20 Ὁμόνοια (ὁπισθεν Δημαρχείου) τηλ. 52432275, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μποροῦν νὰ προμηθεύωνται ἀρίστης ποιότητος Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη ὅπως: Θυμίαμα, ἀγιορειτικὰ ἐργόχειρα, κασσέτες βυζαντινῶν ὕμνων, Εἰκόνες, κορνίζες, ζῶνες, σκούφους καὶ Μοναχικὰ σχήματα, Σταυροὺς ξυλόγλυπτους καὶ μεγάλη ποικιλία θρησκευτικῶν βιβλίων.

Προσφορὰ τοῦ βιβλιοπωλείου εἶναι οἱ VIDEO-κασσέτες μὲ θρησκευτικὸ περιεχόμενον, που ἐνοιακιάζονται σὲ τιμὴ πολὺ χαμηλὴ.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν Ε΄ Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἐχοροστάτησεν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ.κ. Γερώντιος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν π. Πολύκαρπον Μπεγγὴν εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα Σαλαμίνας ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Κατὰ τὸ Κοινωνικὸν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Ἱεροκῆρυκα τοῦ Ναοῦ κ. Χρήστον Χαλβατζῆν, ὅστις ἐξῆρε τὴν θείαν προσωπικότητα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῶν πέντε ἀδελφῶν τῆς καὶ τῶν δύο υἱῶν τῆς, οἱ ὅποιοι ὅλοι ἐμαρτύρησαν ἐν Ρώμῃ τὸ 53μ.Χ. ἐπὶ βασιλείας Νέρωνος.

Κατ' αὐτὴν ἐψάλη καὶ τὸ ἐτήσιον μνημόσυον τῆς Αἰκατερίνης Σάντου ἡ ὁποία ὑπῆρξε ζῶσα φυσιογνωμία ἐν τῷ Ἀγῶνι μὲ ἐπτὰ υἱοὺς καὶ θυγατέρας, μία τῶν ὁποίων ἡ γνωστὴ Γερόντισσα Χριστονύμφη, ἡ ὁποία προΐσταται τοῦ Ναοῦ, ἐπὶ πολλὰς δεκαετίαι. Εὐχόμεθα νὰ ἔχη ἡ μεταστᾶσα, μακαρίαν τὴν ἐξοδὸν τῆς καὶ νὰ κατατάξη αὐτὴν ὁ Κύριος ἐν χώρα ζώντων.

★ Τὸ Σάββατον 9/5/87 ἐορτὴν τοῦ Ὁσίου Λαυρεντίου τοῦ κτίτορος Μονῆς τῆς Φανερωμένης ἐν Σαλαμίνι, ἐώρτασε μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ὁ π. Πολύκαρπος τὸ μονῆριον τοῦ Ὁσίου χοροστατοῦντος τοῦ Ἀγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου π. Γεροντίου Λουδάρου. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ Ἱεροκῆρυξ ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴν θείαν ἀπλότητα τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου τοῦ ἀκμάσαντος τὸν 16ον Αἰῶνα μ.Χ. καὶ ὅστις ἐφεῦρε τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης ἐπανιδρύσας τὴν Μονὴν τῆς ἐν Σαλαμίνι.

Ἐπηκολούθησε, ὡς εἴθισται, Τράπεζα ἀγάπης δι' ὅλους τοὺς παρευρεθέντας κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐπευλογοῦντος τὴν ὁμήγυριν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ

Τὴν 6/5/87 ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Σεραφεῖμ Δομποῦ ὁ Ἅγ. Φθιώτιδος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν φερώνυμον Ναὸν μετὰ ἱερατείου καὶ ὁμιλήσας καταλλήλως διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ ὁσίου Πατρός, ἐν μέσῳ πλήθους Γ.Ο.Χ. ἐπαρχίας Λοκρίδος Παρετέθη τράπεζα ἀγάπης. Τὴν 10ην Ἰουνίου ἡμέραν τῆς Ἀγ. Πεντηκοστῆς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας καὶ τὴν ἐπομένην τῆς Ἀγ.

Τριάδος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Τριάδος Μενδενίτης, ἐν μέσῳ κλήρου καὶ λαοῦ ἐπαρχίας Λοκρίδος ὁμιλήσας ἀρμοδίως. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, παρετέθη Τράπεζα ἀγάπης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ

Τὰ σπετὰ ὀνομαστήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Ἰουστίνου.

Τὴν 1ην Ἰουνίου 1987, Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἰουστίνου, τοῦ μάρτυρος καὶ φιλοσόφου, ἐτελέσθη Πανηγυρικὴ λειτουργία εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ ἐορτάζοντος Σεβασμ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου.

Πλήθος πιστῶν κατέκλυσε ἀπὸ πρῶϊας τὴν γραφικὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ὁνουφρίου, εἰς Ντάρτιζαν, ὅπου προσῆλθον μὲ «Πούλμαν» καὶ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα καὶ μετὰ κατανύξεως παρηκολούθησαν τὴν θείαν μυσταγωγίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ Σεβασμιώτατος.

Ὡμίλησεν ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος καταλλήλως ἀναφερθεὶς εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν Ἀγίων Πάντων, «τῶν ἀφανῶν καὶ ἀνωνύμων Ἀγίων καὶ Ὁσίων», ὡς τοὺς ἐχαρκτήρισε καὶ εἰς τὴν λαμπρὰν χριστιανικὴν πολιτείαν καὶ τὸ ἐνδοξον μαρτυρικὸν τέλος τοῦ Ἀγίου Ἰουστίνου, «ὁ ὁποῖος —ὡς εἶπεν— συνεδιάζε μὲ ἄριστον τρόπον τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν μὲ τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν».

Ἀνεφέρθη «καὶ εἰς τὴν ἀγωνιστικότητα τοῦ ἐορτάζοντος ἱεράρχου, κατὰ τὸν ἐπάρατον διωγμὸν, διὰ τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ αἰώνιον ἐορτολόγιον τῆς, χάριν τῆς ὁποίας καὶ ἐφυλακίσθη, μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ὡς ἱερεὺς».

Παρετέθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρετάθησαν οἱ πανοσιολογιώτατοι ἀρχιμανδρίται Χρυσόστομος Βάρκας, Ἀνθιμος Καραμῆτρος καὶ Ἀκάκιος Χαλίκος, ὁ πανοσιώτ. ἱερομόναχος Χρυσόστομος Μαυρομάτης, οἱ ὁσιώτ. μοναχοὶ Κλεώπας καὶ Παχώμιος καὶ οἱ ἱεροψάλται, κ.κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, Ἀντώνιος Κατσαγώνης, Χ. Χαλβατζῆς, Σ. Κουλουριώτης καὶ ἅπαντες οἱ προσκυνηταί, χαίροντες καὶ εὐχόμενοι, εἰς τὸν ἐορτάζοντα σεπτὸν ἱεράρχην καλὴν ὑγείαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν.

Συγχαίροντες καὶ ἡμεῖς, συνευχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς μακρὰν τὴν προθεσμίαν τοῦ βίου, καὶ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος ἀγαθοδωρίαν καὶ ἀρωγὴν, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ δόξῃ τῆς Θεοσεβαστοῦ Ἀδελφότητος τῆς Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Ἀγίου

Ὁνουφρίου καὶ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος τῆς ὁποίας ὁ Σεβασμιώτατος τυγχάνει ἄξιον Συνοδικὸν μέλος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ

Τὴν 17ην Μαΐου 1987 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ἐριστερὸς Ἱεροψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Φιλίππου Πειραιῶς Νικόλαος Κουράκης ἐτῶν 60, ἀφήσας ἐκλεκτὴν σύζυγον καὶ δύο ἐνήλικα τέκνα ἐν τῇ ζωῇ.

Ἡ ἐκλειπούσα μορφή, γόνος ἀνθρώπων ἀκολουθούντων τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον, ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Φιλακόλουθος καὶ φιλοπατρικός ποτέ δὲν ἡσχολεῖτο μὲ ἄλλες συζητήσεις, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν Μοναδικὴν Πολιτείαν. Ἡ φιλοκαλία καὶ τὸ κομβοσχοῖνι ἦταν ἀνὰ χεῖρας, καὶ ὁ Νικόλαος ἀπετέλει ἓνα «ξεχωριστὸ» παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ἐν τῇ Χριστιανικῇ κοινωνίᾳ.

Ἀφήνει οὐσιαστικὸν κενόν, ἡ δὲ Φ.Ο. αἰσθάνεται βαθυτάτην λύπην διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς — Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφύλασσει νομίμως εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγίου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον.

Ὅσο καὶ ἂν φροντίζης, νὰ εὕρισκεσαι, τουλάχιστον, παράμερα ἀπὸ τὸν φοβερὸν «ὄρυμα-γδὸν» ποὺ κτυποῦν τὰ κανόνια τοῦ σεξουαλισμοῦ, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, διὰ νὰ μὴ σοῦ «διατρήσουν τὰ τύμπανα τῶν αὐτιῶν σου, δυστυχῶς δὲν τὰ καταφέρνεις!!

Εἶναι τόσο ἀνθρώπινος ἡ κατάσταση, ποὺ διαπλέομεν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸν μεθυσμένον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀφηνιασμένον σάρκα ποὺ ὅσο καὶ ἂν ἀγωνίζεσαι νὰ τηρήσης ἑαυτόν, μακρὰν εὕρισκεσαι καὶ σὺ σὲ κατάστασιν «μέθης»! Ποὺ εὕρισκόμεθα, ποὺ κατευθυνόμεθα; Ἄγνωστον!

Προτοῦ ξεσπάσῃ αὐτὴ ἡ θύελλα τῆς πανσεξουαλικότητος, ἀνηθικότητος καὶ παρανομίας, εἶχες νὰ κάνης μὲ μερικά περιστατικά ποὺ τυχὸν ἔβλεπες ἢ ἄκουες; Τώρα εἰς τὴν κοινωνίαν ποὺ εὕρισκόμεθα καὶ ζῶμεν, τὰ πάντα εὕρσκονται σὲ ἔξαρσιν! Μένεις μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὑπάρχει γενικὴ σήψις. Καὶ μόνον τότε λίγο ἀναπνέεις καὶ ἀναλαμβάνεις ψυχικά, ὅταν βρεθῇς σὲ θρησκομένην κοινωνίαν, ποὺ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ «κατεργάζονται» τὴν σωτηρίαν των. Ἐκεῖ βλέπεις ἀπὸ νειάτα μέχρι προχωρημένης ἡλικίας ἀνθρώπινες μορφές, ποὺ ξεκουράζονται τὰ ψυχικά σου μάτια! Ἄν δὲν ὑπῆρχε Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ Χριστιανικὴ Κοινωνία, τότε σέ, τί «ζούγκλα» θὰ εὕρισκώμεθα ὅλοι μας;

Ἰεχωβάδες! Σχολιασταὶ τῶν Γραφῶν

Πῶς ἀπετόλμησαν αὐτοὶ νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Γιαχβέ (εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν) τῆς Γραφῆς ἢ νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς ἑαυτοὺς των ὡς σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν; Οὐαὶ τῆς ἀθλιότητος!

Πῶς τὰ κατάφερε, ὁ διεθνὴς Σιωνισμὸς νὰ ξεγελάσῃ τόσον κόσμον, μέσα σὲ ὀρθόδοξον χριστιανικὴν κοινωνίαν; Τόσο πιὰ μᾶς ἐγκατέλειπεν ὁ Θεὸς νὰ βλέπωμεν Ἕλληνας, πολλὰς φορὲς νοικοκύρηδες ἢ νοικοκυράδες νὰ σὲ προσκαλοῦν γιὰ νὰ πάρης τὰ ἐντυπὰ τους «Σκοπιά», «Ξύπινα» καὶ τὰ τοιαῦτα; Δυστυχῶς, μέ ἱταμότητα, ἀπάθεια καὶ θράσος βάζουν τὰ ἐντυπα μέσα στὰ μάτια σου καὶ ὅ,τι ἂν ἀποτολμήσης νὰ τοὺς πείς, θὰ πέσῃ εἰς τὸ κενόν!

Δυστυχῶς, τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, ἄχρουν καὶ ἄοσμον ποὺ εἶναι τοὺς δίδει «ἀνοχήν» καὶ ὅσαι καλαὶ ἀποφάσεις ἐξέδωκεν τὰ Πρωτοδικεῖα μας, ὅπως τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης κ.λ.π., δὲν τοὺς «πιάνει» καὶ

εὕρισκόμεθα εἰς κατάστασιν μόνον νὰ τοὺς «παρατρέχομεν» ἢ νὰ τοὺς προσπερνᾶμε.

Ἡ ἀπλὴ χριστιανικὴ σκέψις εἶναι ὅτι εὕρσκονται ἐν τῇ κατηγορίᾳ ποὺ δίδει ὁ Θ. Παῦλος πρὸς Τίτον 3.10.

«Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ εἰδώς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει, ὡς αὐτοκατάκριτος».

Μοῦ ἔλεγε φίλος ἀναγνώστης ὅτι ἔχει εἰς τὸ συγγενικὸν του περιβάλλον ἐπιστήμονα, ἢ ὁποῖα ἡσπασθῇ τὴν ἀθλιότητα τὴν χλιαστικήν, καὶ παρ' ὅλες τίς φροντίδες του στάθῃκε ἀδύνατον νὰ τὴν μεταπίσῃ. Ἐδῶ ἐφαρμόζεται τό: «οὐ μέ πείσης κἄν με πείσης».

Τρανὸ σημάδι καὶ αὐτὸ τῶν τελευταίων καιρῶν τῆς ἀνομίας καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου, ποὺ διατρέχομεν!

Βατικανόν, Ἑλληνισμός, Ὁρθοδοξία

Εἶναι πλάνη νὰ φαντάζεται κανεὶς ὅτι τὸ Βατικανὸν ἢ μᾶλλον ὁ Πάπας καὶ ὁ Καθολικισμὸς εἶχεν σχέσιν μὲ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας Ὁρθοδόξους. Οὐδέποτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔπραξε τι ὁ Πάπας ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πάντα ἐχθρὸς «καμουφλισμένος». Πόσο ἀπατοῦνται οἱ Οἰκουμενισταὶ δίδοντες χερί εἰς τὸ Βατικανόν. Θᾶπτον ἢ βράδιον θὰ ξεσκεπαστοῦν οἱ προθέσεις αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν. Ξεχώρισαν τὸν 10ον αἰῶνα ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτσι θὰ παραμείνουν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Γιατὶ «ἅγιε» Πατριάρχα Δημήτριε; —ὅπως γράφει ὁ Τύπος —, θέλεις νὰ ὁδεύσης πάλιν πρὸς τὴν Σφιγγοφωλείαν; Τί καλὸν θὰ ἀποκομίσης ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν; Εἶναι δυνατόν ποτὲ πηγαίνοντας πρὸς τὴν φωτιά νὰ μὴ τσουρουφλίσης τὰ γένια σου; Ὅση πολιτικότητα καὶ ἂν δείχνῃ ὁ Οἰκουμενισμὸς σου, βλάβη θὰ ἀποκομίσης ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν!

Δὲν βλέπετε τί γράφει ὁ Ἡμερήσιος Τύπος καὶ ὁ θρησκευτικὸς ὅτι διέθεσε δύο ὁλοκλήρους αἰθούσας ἐντὸς τοῦ Βατικανοῦ, δι' ἑκθεσιν δῆθεν «Μακεδονικῶν» εἰκόνων, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ Σκόπια; Εἰς δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐξεφώνησεν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ εἰς τὸ τεχνητὸ γλωσσικὸ κατασκευάσμα τῶν Σλαβομακεδόνων! Τί ἄλλο, νὰ περιμένωμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνθελληνικὴν του ἐνέργειαν;